Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2013. gada 11. jūlijā *

Tiesību aktu tuvināšana — Intelektuālais īpašums — Autortiesības un blakustiesības — Ekskluzīvas reproducēšanas tiesības — Direktīva 2001/29/EK — 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts — Taisnīga atlīdzība — Vienāda piemērošana ar iespējamām tiesībām uz nodevas par kopēšanu privātai lietošanai, kas paredzēta atlīdzības finansēšanai, atmaksāšanu — Ieņēmumu pārskaitīšana daļēji tiesību subjektiem un daļēji sociālām vai kultūras iestādēm — Nodevas par kopēšanu privātai lietošanai divkārša samaksāšana pārrobežu darījumā

Lieta C-521/11

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberster Gerichtshof* (Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2011. gada 20. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2011. gada 12. oktobrī, tiesvedībā

Amazon.com International Sales Inc .,

Amazon EU Sàrl ,

Amazon.de GmbH ,

Amazon.com GmbH , likvidācijas procesā,

Amazon Logistik GmbH

pret

Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH .

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), tiesneši Dž. Arestis [*G. Arestis*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] un Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 6. decembra tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Amazon.com International Sales Inc.*, *Amazon EU Sàrl*, *Amazon.de GmbH*, *Amazon.com GmbH* un *Amazon Logistik GmbH* vārdā – *G. Kucsko* un *U. Börger*, *Rechtsanwälte*, kā arī *B. Van Asbroeck*, advokāts,

— *Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH* vārdā – *M. Walter*, *Rechtsanwalt*, un *U. Sedlaczek*,

— Austrijas valdības vārdā – *A. Posch*, pārstāvis,

— Francijas valdības vārdā – *G. de Bergues* un *S. Menez*, pārstāvji,

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, *M. Szpunar* un *M. Drwięcki*, pārstāvji,

— Somijas valdības vārdā – *M. Pere*, pārstāve,

— Eiropas Komisijas vārdā – *J. Samnadda* un *F. Bulst*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2013. gada 7. martā tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.) 5. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Amazon.com International Sales Inc.*, *Amazon EU Sàrl*, *Amazon.de GmbH*, *Amazon.com GmbH*, likvidācijas procesā, un *Amazon Logistik GmbH* (turpmāk tekstā kopā – "*Amazon*"), no vienas puses, un *Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH* (turpmāk tekstā – "*Austro-Mechana*"), no otras puses, par *Austro-Mechana* prasību samaksāt atlīdzību, kas saskaņā ar Austrijas tiesisko regulējumu pienākoties tādēļ, ka tirgū laisti datu nesēji.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Saskaņā ar Direktīvas 2001/29 preambulas 10., 11. un 35. apsvērumu:

"(10) Lai autori vai izpildītāji varētu turpināt savu radošo un māksliniecisko darbību, viņiem jāsaņem atbilstīga atlīdzība par viņu darbu izmantošanu, bet producentiem tā jāsaņem, lai varētu finansēt šo darbību. Lai izgatavotu produktus, piemēram, skaņu ierakstus, filmas vai multimediju produktus un sniegtu pakalpojumus, piemēram, pakalpojumus "pēc pieprasījuma", vajadzīgi ievērojami ieguldījumi. Lai garantētu minētās atlīdzības pieejamību un nodrošinātu iespēju iegūt labu atdevi no ieguldījumiem, vajadzīga intelektuālā īpašuma tiesību pienācīga aizsardzība.

(11) Autortiesību un blakustiesību stingra un efektīva aizsardzības sistēma ir viens no galvenajiem veidiem, kā nodrošināt to, lai Eiropas kultūras jaunrade un producēšana saņemtu vajadzīgos resursus, un kā aizsargāt mākslas darbu radītāju un izpildītāju neatkarību un cieņu.

[..]

(35) Dažos izņēmumu vai ierobežojumu gadījumos tiesību subjektiem būtu jāsaņem taisnīga atlīdzība, ar ko tiem pienācīgi atlīdzina par viņu aizsargāto darbu vai cita tiesību objekta izmantošanu. Nosakot attiecīgās taisnīgās atlīdzības veidu, sīku procedūru un iespējamo apjomu, būtu jāņem vērā īpašie apstākļi katrā gadījumā. Novērtējot attiecīgos apstākļus, noderīgs kritērijs būtu iespējamais kaitējums, ko attiecīgā darbība nodara tiesību subjektiem. Gadījumos, kad tiesību subjekti jau ir saņēmuši samaksu kādā citā veidā, piemēram, kā daļu no maksas par licenci, īpašs vai atsevišķs maksājums var arī nepienākties. Nosakot taisnīgas atlīdzības apjomu, pilnībā būtu jāņem vērā šajā direktīvā minēto tehnoloģisko aizsardzības pasākumu izmantošanas pakāpe. Dažos gadījumos, ja tiesību subjekta aizskārums ir minimāls, maksājumu saistību var nebūt."

4 Minētās direktīvas 2. pantā ir noteikts:

"Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt tiešu vai netiešu, īslaicīgu vai pastāvīgu reproducēšanu ar jebkādiem līdzekļiem un jebkādā formā, pilnībā vai daļēji:

a) autoriem – attiecībā uz viņu darbiem;

b) izpildītājiem – attiecībā uz viņu sniegto priekšnesumu fiksēšanu;

c) skaņu ierakstu producentiem – attiecībā uz viņu ierakstītajiem skaņu ierakstiem;

d) filmu pirmo fiksāciju producentiem – attiecībā uz viņu uzņemto filmu oriģināliem un kopijām;

e) raidorganizācijām – attiecībā uz šo organizāciju raidījumu fiksēšanu neatkarīgi no tā, vai šos raidījumus translē pa vadiem vai bez tiem, to skaitā pa kabeļiem vai ar satelīta palīdzību."

5 Šīs pašas direktīvas 5. panta ar virsrakstu "Atbrīvojumi un ierobežojumi" 2. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis var paredzēt izņēmumus vai ierobežojumus 2. pantā minētajām reproducēšanas tiesībām šādos gadījumos:

[..]

b) reproducēšana uz jebkura materiāla, ko personiskai lietošanai veic privātpersona ar mērķi, kurš ne netieši, ne tieši nav komerciāls, ar nosacījumu, ka tiesību subjekti saņem taisnīgu atlīdzību, kurā ņemta vērā 6. pantā minēto tehnoloģisko pasākumu piemērošana vai nepiemērošana attiecīgajam darbam vai tiesību objektam;

[..]."

Austrijas tiesības

6 1936. gada 9. aprīļa Autortiesību likuma (*Urheberrechtsgesetz*; *BGBl.* 111/1936), kas grozīts ar jaunu 2003. gada Autortiesību likumu (*Urheberrechtsgesetz-Novelle 2003*, *BGBl.* I, 32/2003; turpmāk tekstā – "*UrhG*"), 42. pants ir formulēts šādi:

"1. Jebkura persona personiskai lietošanai drīkst taisīt darba atsevišķas kopijas uz papīra vai līdzīga materiāla.

[..]

4. Jebkura fiziska persona personiskai lietošanai vai mērķiem, kas tieši vai netieši nav tirdzniecības mērķi, drīkst taisīt darba atsevišķas kopijas uz materiāliem, kas nav 1. punktā minētie.

[..]"

7 *UrhG* 42.b pantā ir noteikts:

"1. Ja, ņemot vērā darba būtību, ir paredzams, ka izplatīts darbs, sabiedrībai nodots darbs vai uz video vai audio datu nesējiem fiksēts darbs, kas ir radīts tirdzniecības mērķiem, vai nu saskaņā ar 42. panta 2.–7. punktu tiks reproducēts, fiksējot to uz video vai audio datu nesējiem, personiskai jeb privātai lietošanai, darba autoram ir tiesības saņemt pienācīgu atlīdzību (tā saukto "tukšo kasešu atlīdzību"), ja datu nesēji valsts teritorijā par atlīdzību tiek laisti tirgū tirdzniecības mērķiem; par datu nesējiem uzskata tukšus video vai audio datu nesējus, kas der šādām reprodukcijas darbībām, vai citus tam paredzētus video un audio datu nesējus.

[..]

3. Atlīdzība ir jāmaksā šādām personām:

1) attiecībā uz tukšo kasešu atlīdzību un atlīdzību par iekārtām, persona, kura valsts teritorijā par atlīdzību tirdzniecības nolūkā pirmo reizi laiž tirgū datu nesējus vai reproducēšanas iekārtas;

[..]

5. Tiesības uz atlīdzību atbilstoši 1. un 2. punktam var īstenot tikai kolektīvās pārvaldījuma organizācijas.

6. Kolektīvā pārvaldījuma organizācijai pienācīgā atlīdzība ir jāatmaksā:

1) personai, kas datu nesējus vai reproducēšanas iekārtas pirms pārdošanas galalietotājam eksportē uz ārzemēm;

2) personai, kas izmanto datu nesējus reproducēšanai ar tiesību subjekta atļauju, pietiek ar norādēm šajā nozīmē."

8 2006. gada 13. janvāra Likuma par kolektīvā pārvaldījuma organizācijām (*Verwertungsgesellschaftengesetz*; *BGBl.* I, 9/2006) 13. pantā ir noteikts:

"1. Kolektīvā pārvaldījuma organizācijas var izveidot sociālās vai kultūras iestādes to pārstāvētajiem tiesību subjektiem un viņu ģimenes locekļiem.

2. Kolektīvā pārvaldījuma organizācijām, kuras atsaucas uz tiesībām uz tukšo kasešu atlīdzību, ir pienākums izveidot iestādes sociāliem un kultūras mērķiem un tām pārskaitīt 50 % no kopējiem šīs atlīdzības rezultātā gūtajiem ieņēmumiem, atskaitot attiecīgās administratīvās izmaksas. [..]

3. Kolektīvā pārvaldījuma organizācijām ir jāpieņem stingri noteikumi par summām, ko pārskaita to iestādes sociāliem un kultūras mērķiem.

4. Attiecībā uz līdzekļiem, kas pārskaitīti sociālajām un kultūras iestādēm no tukšo kasešu atlīdzības, Federācijas kanclers, pieņemot reglamentu, var noteikt, kādi apstākļi ir jāņem vērā, pieņemot 3. punktā minētos stingros noteikumus. Šajā ministra reglamentā ir tostarp jānodrošina:

1) līdzsvars starp sociālajām iestādēm piešķirtajām summām un kultūras iestādēm piešķirtajām summām;

2) iespēja sociālajām iestādēm pirmām kārtām sniegt individuālu atbalstu grūtībās nonākušajiem tiesību subjektiem;

3) lai kultūras iestādēm piešķirtās summas tiktu izmantotas tiesību subjektu interesēs."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

9 *Austro-Mechana* ir autortiesību kolektīvā pārvaldījuma organizācija, kas īsteno autortiesību un blakustiesību subjektu tiesības uz atlīdzību par datu nesējiem, kas paredzēta *UrhG* 42.b panta 1. punktā.

10 *Amazon* ir starptautiska [uzņēmumu] grupa, kas internetā tirgo preces, tostarp minētajā tiesību normā minētos datu nesējus.

11 Izpildot tādu Austrijā esošu klientu internetā veiktus pasūtījumus, kuri šajā nolūkā vispirms ir parakstījuši līgumus ar *Amazon.com International Sales Inc.*, kas reģistrēta ASV, un no 2006. gada maija – ar *Amazon EU Sàrl*, kas reģistrēta Luksemburgā, *Amazon* Austrijā laida tirgū datu nesējus *UrhG* 42.b panta 1. punkta izpratnē.

12 *Austro-Mechana* iesūdzēja *Amazon Handelsgericht Wien* [Vīnes Komerctiesā], lai panāktu pienācīgas atlīdzības *UrhG* 42.b panta 1. punkta izpratnē solidāru samaksu par datu nesējiem, kas Austrijā laisti tirgū 2002.–2004. gadā.

13 Par datu nesējiem, kas tirgū laisti 2004. gada pirmajā semestrī, *Austro-Mechana* pieprasītā atlīdzības summa ir EUR 1 856 275. Par pārējo laikposmu, uz kuru attiecas tās prasība piespriest samaksu, *Austro-Mechana* ir lūgusi izdot rīkojumu *Amazon* iesniegt vajadzīgos grāmatvedības datus, lai varētu aprēķināt parāda summu.

14 Savā starpspriedumā *Handelsgericht Wien* apmierināja lūgumu izdot rīkojumu un atlika lēmuma pieņemšanu par prasību piespriest samaksu. Tā kā šis spriedums tika apstiprināts apelācijas kārtībā, *Amazon* vērsās *Oberster Gerichtshof* [Augstākajā tiesā] kā pēdējā instancē.

15 Šādos apstākļos *Oberster Gerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai "taisnīga atlīdzība" Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē pastāv, ja

a) tiesību subjektiem minētās direktīvas 2. panta izpratnē ir tiesības, kuras var īstenot tikai kolektīvā pārvaldījuma organizācija, prasīt taisnīgu samaksu no personām, kas tirdzniecības mērķiem un par atlīdzību pirmo reizi vietējā tirgū laiž minēto tiesību subjektu darbu reproducēšanai piemērotu datu nesēju,

b) šīs tiesības nav atkarīgas no tā, vai datu nesēji tiek pārdoti tirdzniecības starpniekiem, fiziskām vai juridiskām personām lietošanai, kas nav paredzēta privātām vajadzībām, vai arī tos pārdod fiziskām personām privātām vajadzībām,

c) bet personai, kura izmanto datu nesējus reproducēšanai ar tiesību subjekta atļauju vai kura pirms pārdošanas galalietotājam atkārtoti eksportē datu nesējus, ir tiesības pieprasīt kolektīvā pārvaldījuma organizācijai atmaksāt atlīdzību?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

   a) vai pastāv "taisnīga atlīdzība" Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē, ja pirmā jautājuma a) daļā minētās tiesības ir tikai tad, ja datu nesēji tiek pārdoti fiziskām personām, kuras tos izmanto reproducēšanai privātām vajadzībām?

   b) Ja atbilde uz otrā jautājuma a) daļu ir apstiprinoša:

      vai, pārdodot datu nesējus fiziskām personām, ir jāpieņem, ka tās tos izmantos reproducēšanai privātām vajadzībām, kamēr nav pierādīts pretējais?

3) Ja atbilde uz pirmo jautājumu vai otrā jautājuma a) daļu ir apstiprinoša:

   vai no Direktīvas 2001/29 5. panta vai citām Savienības tiesību normām izriet, ka kolektīvā pārvaldījuma organizācijas īstenojamas tiesības uz taisnīgu atlīdzību nepastāv, ja kolektīvā pārvaldījuma organizācijai likumā ir paredzēts pienākums pusi no ieņēmumiem pārskaitīt nevis tiesību subjektiem, bet gan sociālajām un kultūras iestādēm?

4) Ja atbilde uz pirmo jautājumu vai otrā jautājuma a) daļu ir apstiprinoša:

   vai Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkta vai kādas citas Savienības tiesību normas dēļ kolektīvā pārvaldījuma organizācija nevar īstenot tiesības uz taisnīgu atlīdzību, ja taisnīga samaksa par datu nesēju pārdošanu jau ir samaksāta citā dalībvalstī (iespējams, saskaņā ar noteikumiem, kas neatbilst Savienības tiesībām)?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

16 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā vienādi tiek piemērota nodeva par kopēšanu privātai lietošanai, pirmo reizi tās teritorijā tirdzniecības nolūkā par atlīdzību laižot tirgū datu nesējus, ko var izmantot reproducēšanai, vienlaikus paredzot tiesības uz to nodevu atmaksāšanu, kas samaksātas gadījumā, kad šo nesēju galīgā lietošana neietilpst šajā tiesību normā uzskaitītajos gadījumos.

17 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar minētās direktīvas 2. pantu dalībvalstis minētajā tiesību normā norādītajiem tiesību subjektiem piešķir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt tiešu vai netiešu, īslaicīgu vai pastāvīgu reproducēšanu ar jebkādiem līdzekļiem un jebkādā formā, pilnībā vai daļēji attiecībā uz viņu darbiem, viņu sniegto priekšnesumu fiksēšanu, viņu skaņu ierakstiem, filmu oriģinālu un kopijām, kā arī to pārraidīto raidījumu fiksēšanu.

18 Tomēr atbilstoši tās pašas direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktam dalībvalstis var paredzēt izņēmumu no autora ekskluzīvajām reproducēšanas tiesībām uz savu darbu vai to ierobežojumu, ja reproducēšana notiek uz jebkura materiāla, ko privātai lietošanai veic fiziska persona ar mērķi, kurš ne tieši, ne netieši nav komerciāls (tā sauktais "privātās kopēšanas" izņēmums).

19 Tiesa jau ir nospriedusi, ka, ja dalībvalstis izlemj valsts tiesībās ieviest privātās kopēšanas izņēmumu, tām saskaņā ar minēto 5. panta 2. punkta b) apakšpunktu it īpaši ir jāparedz pienākums maksāt "taisnīgu atlīdzību" ekskluzīvu reproducēšanas tiesību subjektiem (skat. 2010. gada 21. oktobra spriedumu lietā C-467/08 *Padawan*, Krājums, I-10055. lpp., 30. punkts, un 2011. gada 16. jūnija spriedumu lietā C-462/09 *Stichting de Thuiskopie*, Krājums, I-5331. lpp., 22. punkts).

20 Tāpat Tiesa ir nospriedusi, ka, tā kā Direktīvas 2001/29 tiesību normās nav tieši reglamentēts šis jautājums, dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība, nosakot, kam ir jāmaksā šī taisnīgā atlīdzība (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Stichting de Thuiskopie*, 23. punkts). Tas pats attiecas uz šīs atlīdzības veida, sīkas procedūras un iespējamā apjoma noteikšanu.

21 Tā kā direktīvā nav paredzēti pietiekami precīzi Savienības tiesību kritēriji, lai noteiktu no tās izrietošo pienākumu robežas, dalībvalstīm savā teritorijā ir jānosaka atbilstošie kritēriji, lai Savienības tiesībās un it īpaši attiecīgajā direktīvā noteiktajās robežās nodrošinātu šīs direktīvas noteikumu ievērošanu (attiecībā uz atkāpi no publiskā patapinājuma ekskluzīvajām tiesībām, kas paredzētas Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvā 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV L 346, 61. lpp.), skat. 2006. gada 26. oktobra spriedumu lietā C-36/05 Komisija/Spānija, Krājums, I-10313. lpp., 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 Kā norādīts Direktīvas 2001/29 preambulas 35. apsvērumā, nosakot šādas taisnīgās atlīdzības veidu, sīku procedūru un iespējamo apjomu, būtu jāņem vērā katra gadījuma īpašie apstākļi.

23 Attiecībā uz "privātās kopēšanas" izņēmumu, kas minēts šīs direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā, Tiesa jau ir nospriedusi, ka, tā kā ekskluzīvo reproducēšanas tiesību subjektam kaitējumu rada tā persona, kura, iepriekš nelūdzot minētā tiesību subjekta atļauju, privātai lietošanai izgatavo aizsargāta darba reprodukciju, principā šai personai ir pienākums atlīdzināt šīs reproducēšanas rezultātā radušos kaitējumu, finansējot atlīdzību, kas tiek izmaksāta šim tiesību subjektam (iepriekš minētie spriedumi lietā *Padawan*, 45. punkts, un lietā *Stichting de Thuiskopie*, 26. punkts).

24 Tomēr Tiesa ir atzinusi, ka, ņemot vērā praktiskās grūtības identificēt privātos lietotājus, kā arī noteikt tiem pienākumu kompensēt ekskluzīvo tiesību subjektiem nodarīto kaitējumu, dalībvalstis taisnīgas atlīdzības finansēšanai drīkst noteikt "nodevu par kopēšanu privātai lietošanai", kas jāmaksā nevis attiecīgajām privātpersonām, bet gan tām personām, kurām ir digitālās reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesēji un kuras tādēļ minētās reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesējus juridiski vai faktiski nodod privātpersonu rīcībā vai sniedz tām reproducēšanas pakalpojumus. Šādā sistēmā tieši personām, kurām ir minētās reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesēji, ir jāmaksā nodeva par kopēšanu privātai lietošanai (iepriekš minētie spriedumi lietā *Padawan*, 46. punkts, un lietā *Stichting de Thuiskopie*, 27. punkts).

25 Tiesa vēl ir precizējusi, ka, tā kā minētā sistēma ļauj maksātājiem nodevas par kopēšanu privātai lietošanai summu iekļaut cenā par minēto digitālās reproducēšanas iekārtu, ierīču un datu nesēju nodošanu rīcībā vai sniegtā reproducēšanas pakalpojuma cenā, beigās visu nodevas maksu uzņemas privātais lietotājs, kas maksā šo cenu, un tas atbilst "taisnīgam līdzsvaram", kāds jārod starp ekskluzīvo tiesību subjektu un minēto aizsargāto darbu izmantotāju interesēm (iepriekš minētais spriedums lietā *Stichting de Thuiskopie*, 28. punkts).

26 Šajā lietā *UrhG* 42.b pantā ieviestajā taisnīgas atlīdzības finansēšanas sistēmā Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē nodevu par kopēšanu privātai lietošanai maksā personas, kas tirdzniecības nolūkā par atlīdzību laiž tirgū datu nesējus, ko var izmantot reproducēšanai.

27 Principā šāda sistēma, kā jau ticis norādīts šā sprieduma 25. punktā, ļauj maksātājiem iekļaut šīs nodevas summu šo pašu datu nesēju pārdošanas cenā, tādējādi saskaņā ar "taisnīga līdzsvara" prasību beigās nodevu maksā privātais lietotājs, kurš samaksā šo cenu, pieņemot, ka šāds lietotājs ir galalietotājs.

28 Proti, Tiesa ir nospriedusi, ka tāda taisnīgas atlīdzības finansējuma sistēma kā šī sprieduma 24. un 25. punktā izklāstītā ar "taisnīga līdzsvara" prasībām ir saderīga tikai tad, ja ir uzskatāms, ka attiecīgās digitālās reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesējus izmanto, lai izgatavotu kopijas privātai lietošanai, un tādējādi var radīt kaitējumu aizsargātā darba autoram. Tādējādi attiecībā uz šīm prasībām pastāv vajadzīgā saikne starp nodevas par kopēšanu privātai lietošanai piemērošanu minētajām digitālās reproducēšanas iekārtām, ierīcēm un datu nesējiem un to lietošanu privātai reproducēšanai, tādējādi Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punktam neatbilst nodevas par kopiju privātai lietošanai vienāda piemērošana visu veidu digitālās reproducēšanas iekārtām, ierīcēm un datu nesējiem, tostarp gadījumā, kad minētās iekārtas ir iegādājušās personas, kas nav fiziskās personas, mērķiem, kas nav kopēšana privātai lietošanai (iepriekš minētais spriedums lietā *Padawan*, 52. un 53. punkts).

29 Tomēr attiecīgajā sistēmā pamatlietā nodeva par kopēšanu privātai lietošanai vienādi tiek piemērota visiem datu nesējiem, ko var izmantot reproducēšanai, tostarp gadījumā, ja to galīgā lietošana neietilpst Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā minētajos gadījumos.

30 Līdz ar to rodas jautājums, vai šādā gadījumā tiesības uz samaksātās nodevas atmaksāšanu ļauj saskaņā ar Direktīvas 2001/29 prasībām izveidot "taisnīgu līdzsvaru" starp ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjektu interesēm un aizsargāto darbu lietotāju interesēm.

31 Šajā ziņā ir jāatzīst, ka taisnīgas atlīdzības finansējuma sistēma, ko veido nodevas par kopēšanu privātai lietošanai vienāda piemērošana datu nesēju, ko var izmantot reproducēšanai, laišanai tirgū, kas notiek tirdzniecības nolūkā par atlīdzību, un vienlaikus – šādas tiesības uz atmaksāšanu, ciktāl šīs pēdējās minētās tiesības ir efektīvas un nepadara samaksātās nodevas atmaksāšanu pārmērīgi sarežģītu, var tikt atzīta par atbilstošu Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunktam, ja ar šā sprieduma 24. punktā minētajām praktiskajām grūtībām vai citām līdzīgām grūtībām var attaisnot šādu piemērošanu.

32 Proti, ja dalībvalsts savās valsts tiesībās paredz izņēmumu saistībā ar kopiju privātai lietošanai, tai atbilstoši savai teritoriālajai kompetencei ir jānodrošina, lai ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjekti, kuriem ir nodarīts kaitējums tādēļ, ka šajā valstī dzīvojoši galalietotāji ir reproducējuši aizsargātos darbus, faktiski saņemtu taisnīgu atlīdzību par to (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Stichting de Thuiskopie*, 36. punkts). Tādējādi, ja šādā atlīdzības saņemšanā rodas grūtības, attiecīgajai dalībvalstij, ņemot vērā katra atsevišķā gadījuma apstākļus, tās ir arī jāpārvar.

33 Tomēr, ja praktisko grūtību nav vai ja tās nav pietiekamas, nav vajadzīgās saiknes starp nodevas par kopēšanu privātai lietošanai piemērošanu datu nesējiem, no vienas puses, un to lietošanu privātai reprodukcijai, no otras puses, tādējādi šīs nodevas vienāda piemērošana nav attaisnota un neatbilst "taisnīga līdzsvara" prasībām, kas jārod starp minēto tiesību subjektu un aizsargāto darbu lietotāju interesēm.

34 Valsts tiesai, ņemot vērā katras valsts sistēmas īpatnības un Direktīvā 2001/29 noteiktās robežas, ir jāpārbauda, vai ar praktiskām grūtībām ir attaisnojama šāda taisnīgas atlīdzības finansēšanas sistēma un, ja ir, vai tiesības uz tādu nodevu atmaksāšanu, kas iespējami samaksātas gadījumā, kas neietilpst Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā minētajos gadījumos, ir efektīvas un nepadara šo nodevu atmaksāšanu pārmērīgi sarežģītu.

35 Šajā gadījumā iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, pirmkārt, vai nodevas par kopēšanu privātai lietošanai vienāda piemērošana tādēļ, ka datu nesēji, ko var izmantot reprodukcijai, tirdzniecības nolūkā par atlīdzību tiek laisti tirgū, visos gadījumos atbilst pietiekamu praktisko grūtību prasībai. Šajā saistībā būtu jāņem vērā rakstveida apsvērumos un tiesas sēdē *Austro-Mechana a priori* minētā izņēmuma piemērojamība, efektivitāte, pieejamība, reklāma un lietošanas vienkāršība.

36 Otrkārt, iesniedzējtiesai tāpat ir jāpārbauda, vai tiesību uz atmaksāšanu piemērojamība, efektivitāte, pieejamība, reklāma un lietošanas vienkāršība ļauj mazināt iespējamo līdzsvara trūkumu, kas radīts ar sistēmu, lai novērstu konstatētās praktiskās grūtības. Šajā ziņā ir jānorāda, ka iesniedzējtiesa pati uzsver, ka atmaksāšanas gadījumu ir vairāk, nekā skaidri minēts *UrhG* 42.b panta 6. punktā.

37 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā vienādi tiek piemērota nodeva par kopēšanu privātai lietošanai, pirmo reizi tās teritorijā tirdzniecības nolūkā par atlīdzību laižot tirgū datu nesējus, ko var izmantot reproducēšanai, vienlaikus paredzot tiesības uz to nodevu atmaksāšanu, kas samaksātas gadījumā, kad šo nesēju galīgā lietošana neietilpst šajā tiesību normā uzskaitītajos gadījumos, ja ar praktiskajām grūtībām ir attaisnojama šāda taisnīgās atlīdzības finansēšanas sistēma un ja šīs tiesības uz atmaksāšanu ir efektīvas un nepadara samaksātās nodevas atmaksāšanu pārmērīgi sarežģītu, kas, ņemot vērā katras valsts sistēmas īpatnības un šajā direktīva noteiktās robežas, ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par otro jautājumu

38 Tā kā otrais jautājums ir pakārtots pirmajam un tā kā atbilde uz šo pirmo jautājumu ir atkarīga no iesniedzējtiesas vērtējuma, ir jāatbild arī uz otro jautājumu.

39 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tas, ka dalībvalsts šajā tiesību normā minētajā taisnīgas atlīdzības finansēšanas sistēmā, izmantojot nodevu par kopēšanu privātai lietošanai, ko maksā personas, pirmo reizi tās teritorijā tirdzniecības nolūkā un par atlīdzību laižot tirgū datu nesējus, kas var tikt izmantoti reproducēšanai, nosaka atspēkojamu prezumpciju par šādu datu nesēju privātu lietošanu gadījumā, ja tie tiek pārdoti fiziskām personām.

40 Šajā ziņā ir jāatzīst, ka dalībvalstis minētās atlīdzības veida, sīkas procedūras un iespējamā apjoma noteikšanas rīcības brīvības ietvaros var paredzēt prezumpcijas, tostarp – kā atgādināts šā sprieduma 32. punktā – tad, ja taisnīgas atlīdzības faktiska saņemšana par kaitējumu, kas ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjektiem radīts šo dalībvalstu teritorijā, rada grūtības.

41 Tādai finansēšanas sistēmai līdzīgās sistēmās kā tā, kas ieviesta ar *UrhG* 42.b pantu, Tiesa jau ir nospriedusi, ka, ja datu nesēji, kas var tikt izmantoti reproducēšanai, tiek nodoti privātām personām izmantošanai privātiem mērķiem, nav jāpierāda, ka tās ar šiem nesējiem tiešām ir izgatavojušas kopijas privātai lietošanai un tādējādi patiešām ir radījušas kaitējumu ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjektiem, jo attiecībā uz šīm fiziskajām personām likumīgi var pieņemt, ka tās pilnībā izmanto tām piešķirtās lietošanas tiesības, t.i., ka tās izmanto visas minēto datu nesēju iespējas, tostarp reproducēšanas iespēju (iepriekš minētais spriedums lietā *Padawan*, 54. un 55. punkts).

42 Proti, tikai ar šo datu nesēju spēju izgatavot kopijas pietiek, lai attaisnotu nodevas par kopiju privātai lietošanai piemērošanu, ar nosacījumu, ka minētie datu nesēji ir nodoti fizisku personu – kā privātu lietotāju – rīcībā (iepriekš minētais spriedums lietā *Padawan*, 56. punkts).

43 Tomēr, ņemot vērā praktiskās grūtības, nosakot, vai datu nesēji, ko var izmantot reproducēšanai, ir izmantoti privātai lietošanai, atspēkojamas prezumpcijas noteikšana par šādu lietošanu, nododot šos nesējus fiziskai personai, principā ir attaisnota un atbilst prasībai par "taisnīgu līdzsvaru" starp ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjektu interesēm un aizsargāto darbu lietotāju interesēm.

44 Valsts tiesai, ņemot vērā katras valsts sistēmas īpatnības un Direktīvā 2001/29 noteiktās robežas, ir jāpārbauda, vai ar praktiskajām grūtībām, nosakot, vai attiecīgie datu nesēji ir tikuši izmantoti privātai lietošanai, ir attaisnota šādas prezumpcijas noteikšana un – katrā ziņā – vai paredzētās prezumpcijas

dēļ galu galā netiek uzlikta nodeva par kopēšanu privātai lietošanai gadījumā, ja šo datu nesēju galīgā lietošana acīmredzami neietilpst Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā noteiktajos gadījumos.

45 Šādos apstākļos uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā minētajā taisnīgas atlīdzības finansēšanas sistēmā, izmantojot nodevu par kopēšanu privātai lietošanai, ko maksā personas, pirmo reizi attiecīgās dalībvalsts teritorijā tirdzniecības nolūkā un par atlīdzību laižot tirgū datu nesējus, kas var tikt izmantoti reproducēšanai, minētajai tiesību normai nav pretrunā tas, ka šī dalībvalsts nosaka atspēkojamu prezumpciju par šādu datu nesēju privātu lietošanu gadījumā, ja tie tiek pārdoti fiziskām personām, ja ar praktiskajām grūtībām, nosakot, vai attiecīgie datu nesēji ir tikuši izmantoti privātai lietošanai, ir attaisnota šādas prezumpcijas noteikšana, ciktāl paredzētās prezumpcijas dēļ galu galā netiek uzlikta nodeva par kopēšanu privātai lietošanai gadījumā, ja šo datu nesēju galīgā lietošana acīmredzami neietilpst šajā pašā tiesību normā noteiktajos gadījumos.

Par trešo jautājumu

46 Ar savu trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā minētās tiesības uz taisnīgu atlīdzību vai nodeva par kopēšanu privātai lietošanai, kas ir paredzēta šīs atlīdzības finansēšanai, var tikt liegtas tādēļ, ka puse no ieņēmumiem par minēto atlīdzību vai nodevu tiek pārskaitīta nevis tieši šīs atlīdzības tiesību subjektiem, bet šiem tiesību subjektiem izveidotajām sociālajām un kultūras iestādēm.

47 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka taisnīgas atlīdzības koncepcija un apmērs Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē ir saistīti ar kaitējumu, kas ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjektiem rodas, kad viņu aizsargātie darbi bez viņu atļaujas tiek reproducēti privātai lietošanai. Šādā aspektā taisnīga atlīdzība ir uzskatāma par pretizpildījumu autora ciestajam kaitējumam, un tātad tā noteikti ir jāaprēķina, pamatojoties uz aizsargāto darbu autoriem, ieviešot izņēmumu saistībā ar kopiju privātai lietošanai, nodarītā kaitējuma kritēriju (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Padawan*, 40. un 42. punkts).

48 Turklāt Tiesa jau ir atzinusi, ka attiecībā uz tiesībām uz taisnīgu atlīdzību, kas maksājama ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjektiem privātās kopēšanas izņēmuma dēļ, ne no vienas Direktīvas 2001/29 tiesību normas neizriet, ka Savienības likumdevējs tiesību uz šo atlīdzību subjektiem būtu paredzējis iespēju no tām atteikties (2012. gada 9. februāra spriedums lietā C-277/10 *Luksan*, 105. punkts).

49 Tomēr, kā ģenerāladvokāts norādīja savu secinājumu 76. punktā, Direktīvā 2001/29 dalībvalstīm, kas savās valsts tiesībās ir ieviesušas privātas kopēšanas izņēmumu, nav uzlikts pienākums izmaksāt autoriem visu taisnīgo atlīdzību naudā un arī nav aizliegts šīm dalībvalstīm, īstenojot savu plašo rīcības brīvību, paredzēt taisnīgas atlīdzības daļas sniegumu netiešas atlīdzības formā.

50 Šajā ziņā tas, ka taisnīga atlīdzība ir jāuzskata par pretizpildījumu kaitējumam, kas nodarīts ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjektiem privātās kopēšanas izņēmuma ieviešanas dēļ, un ka tā noteikti ir jāaprēķina, pamatojoties uz šo kaitējumu, nav šķērslis tam, lai daļa ieņēmumu, kas paredzēti taisnīgai atlīdzībai, netieši tiktu pārskaitīta tiesību subjektiem ar viņiem izveidotu sociālu un kultūras iestāžu starpniecību.

51 Proti, kā savu secinājumu 76. punktā norādījis ģenerāladvokāts, atlīdzības sistēma par privāto kopiju šobrīd noteikti ir aptuvena attiecībā uz datu nesēju lielāko daļu, jo praksē nav iespējams noteikt, kāds darbs ir ticis reproducēts, kurš to ir izdarījis un uz kāda datu nesēja.

52 Turklāt ir jānorāda, ka šāda taisnīgas atlīdzības netiešas saņemšanas sistēma šīs atlīdzības tiesību subjektiem atbilst vienam no Direktīvā 2001/29 paredzētajiem pienācīgas intelektuālā īpašuma tiesiskās aizsardzības mērķiem, kas – kā izriet no šīs direktīvas preambulas 10. un 11. apsvēruma – ir nodrošināt to, lai Eiropas kultūras jaunrade un producēšana saņemtu vajadzīgos resursus, kas tai ļautu turpināt radošo un mākslinieciskо darbību, kā arī aizsargāt mākslas darbu radītāju un izpildītāju neatkarību un cieņu.

53 Līdz ar to tas, ka taisnīgai atlīdzībai paredzēto ieņēmumu Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē daļa ir paredzēta tiesību uz šo atlīdzību subjektiem izveidotām sociālām un kultūras iestādēm, pats par sevi nav pretrunā minētās atlīdzības mērķim, ja minētie tiesību subjekti patiešām gūst labumu no šīm sociālajām un kultūras iestādēm un ja minēto iestāžu darbības noteikumi nav diskriminējoši, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

54 Proti, šīs atlīdzības mērķim nebūtu atbilstoši, ja minētās iestādes piešķirtu savu peļņu citām personām, nevis tiesību subjektiem vai to tiesiski vai faktiski liegtu tiem, kuriem nav attiecīgās dalībvalsts pilsonības.

55 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā minētās tiesības uz taisnīgu atlīdzību vai nodeva par kopēšanu privātai lietošanai, kas ir paredzēta šīs atlīdzības finansēšanai, nevar tikt liegtas tādēļ, ka puse no ieņēmumiem par minēto atlīdzību vai nodevu tiek pārskaitīta nevis tieši šīs pašas atlīdzības tiesību subjektiem, bet šiem tiesību subjektiem izveidotajām sociālajām un kultūras iestādēm, ja minētie tiesību subjekti patiešām gūst labumu no šīm sociālajām un kultūras iestādēm un ja minēto iestāžu darbības noteikumi nav diskriminējoši, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par ceturto jautājumu

56 Ar savu ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts paredzētais pienākums, tirdzniecības nolūkā par atlīdzību laižot tirgū datu nesējus, ko var izmantot reproducēšanai, samaksāt nodevu par kopēšanu privātai lietošanai, kas paredzēta šajā tiesību normā minētās taisnīgās atlīdzības finansēšanai, var tikt izslēgts tādēļ, ka analoģiska nodeva jau ir tikusi samaksāta citā dalībvalstī.

57 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā dalībvalstij, kas valsts tiesībās ir ieviesusi privātās kopēšanas izņēmumu, ir noteikts pienākums attiecībā uz rezultātu tādā ziņā, ka šai valstij saskaņā ar savām pilnvarām ir jānodrošina, ka tiek faktiski iekasēta taisnīga atlīdzība, kas paredzēta, lai atlīdzinātu pārkāpto ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjektiem nodarīto kaitējumu, tostarp, ja tas ir nodarīts minētās dalībvalsts teritorijā (iepriekš minētais spriedums lietā *Stichting de Thuiskopie*, 34. punkts).

58 Ņemot vērā, ka galalietotājiem, kas, iepriekš nelūdzot ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjekta atļauju, privātai lietošanai izgatavo aizsargāta darba reprodukciju un kas tādējādi nodara tam kaitējumu, principā ir pienākums atlīdzināt viņam šo kaitējumu, var pieņemt, ka atlīdzināmais kaitējums ir radies tās dalībvalsts teritorijā, kurā dzīvo šie galalietotāji (iepriekš minētais spriedums lietā *Stichting de Thuiskopie*, 35. punkts).

59 Līdz ar to, ja dalībvalsts savās valsts tiesībās ir ieviesusi privātās kopēšanas izņēmumu un ja galalietotāji, kas privātā kārtā ir izgatavojuši aizsargāta darba reprodukciju, dzīvo tās teritorijā, šai dalībvalstij atbilstoši savai teritoriālajai kompetencei ir jānodrošina, ka faktiski tiek iekasēta taisnīga atlīdzība par ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjektiem minētās valsts teritorijā nodarīto kaitējumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Stichting de Thuiskopie*, 36. punkts).

60 Turklāt ir jāatgādina, ka attiecīgās dalībvalsts izvēlētā iekasēšanas sistēma neatbrīvo šo valsti no pienākuma attiecībā uz rezultātu, kas tai uzliek pienākumu nodrošināt, lai ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjektiem, kam ir nodarīts kaitējums, faktiski tiktu pārskaitīta taisnīga atlīdzība par tās teritorijā nodarīto kaitējumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Stichting de Thuiskopie*, 39. punkts).

61 Šajā ziņā šo pienākumu neietekmē tas, ka distanču līgumos profesionāls pārdevējs, nododot šīs dalībvalsts teritorijā dzīvojoša pircēja – kā galalietotāja – rīcībā reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesējus, ir reģistrēts citā dalībvalstī (iepriekš minētais spriedums lietā *Stichting de Thuiskopie*, 40. punkts).

62 Ņemot vērā, ka taisnīga atlīdzība – kā ir ticis atgādināts šā sprieduma 47. punktā – ir jāuzskata par pretizpildījumu ekskluzīvo reprodukcijas tiesību subjektu kaitējumam, kas tiem nodarīts privātās kopēšanas izņēmuma dēļ, un tātad tā noteikti ir jāaprēķina, pamatojoties uz šī kaitējuma kritēriju, nevar pamatoti apgalvot, ka datu nesēju, ko var izmantot reproducēšanai, nogādāšana no vienas dalībvalsts uz otru dalībvalsti var palielināt šiem tiesību subjektiem radīto kaitējumu.

63 Proti, Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā taisnīga atlīdzība ir paredzēta nevis par datu nesēju, ko var izmantot reproducēšanai, laišanu tirgū, bet par pašu reproducēšanu uz jebkāda datu nesēja, ko veic fiziska persona privātai lietošanai un mērķiem, kas tieši vai netieši nav tirdzniecības mērķis. Tomēr šāda reproducēšana nenotiek tādēļ, ka datu nesēji, ko var izmantot reproducēšanai, tiek nogādāti no vienas dalībvalsts uz otru dalībvalsti.

64 Ņemot vērā, ka dalībvalstij, kas savās valsts tiesībās ir ieviesusi privātās kopēšanas izņēmumu un kurā dzīvo galalietotājs, kurš privātā kārtā izgatavo aizsargāta darba reprodukciju, atbilstoši savai teritoriālajai kompetencei ir jānodrošina, ka faktiski tiek iekasēta taisnīga atlīdzība par tiesību subjektam nodarīto kaitējumu, uz to, ka nodeva, kas paredzēta šīs atlīdzības finansēšanai, jau ir tikusi samaksāta citā dalībvalstī, nevar atsaukties, lai atteiktos maksāt šo atlīdzību vai tās finansēšanai paredzēto nodevu pirmajā dalībvalstī.

65 Tomēr perona, kas iepriekš ir samaksājusi šo nodevu dalībvalstī, kas nav teritoriāli kompetenta, var tai pieprasīt to atmaksāt saskaņā ar attiecīgās valsts tiesībām.

66 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts paredzētais pienākums, tirdzniecības nolūkā par atlīdzību laižot tirgū datu nesējus, ko var izmantot reproducēšanai, samaksāt nodevu par kopēšanu privātai lietošanai, kas paredzēta šajā tiesību normā minētās taisnīgās atlīdzības finansēšanai, nevar tikt izslēgts tādēļ, ka analoģiska nodeva jau ir tikusi samaksāta citā dalībvalstī.

Par tiesāšanās izdevumiem

67 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā vienādi tiek piemērota nodeva par kopēšanu privātai lietošanai, pirmo reizi tās teritorijā tirdzniecības nolūkā par atlīdzību laižot tirgū datu nesējus, ko var izmantot reproducēšanai, vienlaikus paredzot tiesības uz to nodevu atmaksāšanu, kas samaksātas gadījumā, kad šo nesēju galīgā lietošana neietilpst šajā tiesību normā

uzskaitītajos gadījumos, ja ar praktiskajām grūtībām ir attaisnojama šāda taisnīgās atlīdzības finansēšanas sistēma un ja šīs tiesības uz atmaksāšanu ir efektīvas un nepadara samaksātās nodevas atmaksāšanu pārmērīgi sarežģītu, kas, ņemot vērā katras valsts sistēmas īpatnības un šajā direktīva noteiktās robežas, ir jāpārbauda iesniedzējtiesai;

2) **Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā minētajā taisnīgas atlīdzības finansēšanas sistēmā, izmantojot nodevu par kopēšanu privātai lietošanai, ko maksā personas, pirmo reizi attiecīgās dalībvalsts teritorijā tirdzniecības nolūkā un par atlīdzību laižot tirgū datu nesējus, kas var tikt izmantoti reproducēšanai, minētajai tiesību normai nav pretrunā tas, ka šī dalībvalsts nosaka atspēkojamu prezumpciju par šādu datu nesēju privātu lietošanu gadījumā, ja tie tiek pārdoti fiziskām personām, ja ar praktiskajām grūtībām, nosakot, vai attiecīgie datu nesēji ir tikuši izmantoti privātai lietošanai, ir attaisnota šādas prezumpcijas noteikšana, ciktāl paredzētās prezumpcijas dēļ galu galā netiek uzlikta nodeva par kopēšanu privātai lietošanai gadījumā, ja šo datu nesēju galīgā lietošana acīmredzami neietilpst šajā pašā tiesību normā noteiktajos gadījumos;**

3) **Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā minētās tiesības uz taisnīgu atlīdzību vai nodeva par kopēšanu privātai lietošanai, kas ir paredzēta šīs atlīdzības finansēšanai, nevar tikt liegtas tādēļ, ka puse no ieņēmumiem par minēto atlīdzību vai nodevu tiek pārskaitīta nevis tieši šīs pašas atlīdzības tiesību subjektiem, bet šiem tiesību subjektiem izveidotajām sociālajām un kultūras iestādēm, ja minētie tiesību subjekti patiešām gūst labumu no šīm sociālajām un kultūras iestādēm un ja minēto iestāžu darbības noteikumi nav diskriminējoši, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai;**

4) **Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts paredzētais pienākums, tirdzniecības nolūkā par atlīdzību laižot tirgū datu nesējus, ko var izmantot reproducēšanai, samaksāt nodevu par kopēšanu privātai lietošanai, kas paredzēta šajā tiesību normā minētās taisnīgās atlīdzības finansēšanai, nevar tikt izslēgts tādēļ, ka analoģiska nodeva jau ir tikusi samaksāta citā dalībvalstī.**

[Paraksti]